

Mes buvome dėkingi Kinijos krikščionims, Europos jaunimo susitikimo Poznanėje (Lenkija, 2009 m. gruodžio mėn.) ir Azijos jaunimo susitikimo Maniloje (Filipinai, 2010 m. vasario mėn.) išvakarėse pakvietusiems mus apsilankyti. Mes, keli bendruomenės broliai, su jais praleidome kelias savaites ir buvome pamaloninti daugeliu svetingumo ženklų. Po įvairių susitikimų mes dar geriau supratome, kaip svarbu suprasti jų Bažnyčios ir jų didžiulės šalies, kur gyvena 56 etninės grupės, padėtį iš vidaus.

Pekino katalikų katedros prieangyje krikščionys pamainomis pasitinka visus įeinančiuosius. Pagyvenusi moteris mums kalbėjo: „Po ilgų metų, kai mums buvo draudžiama bet kokia tikėjimo išraiška, prieš trisdešimt metų pagaliau bažnyčių vartai ėmė vertis. Dabar pasižiūrėti ateina vis daugiau nekrikščionių. Mes nepajėgiame priimti jų visų, nors ir labai to norime.“

Vienas jaunuolis mums aiškino: „Kino siela visada tikėjo dangumi, anapusybe. Praėjusieji dešimtmečiai neištrynė brangių tradicijos vertybių, ypač harmonijos siekimo ir pagarbos vyresniesiems. Pastaraisiais metais pagaliau ėmė gerėti materialinės sąlygos, tačiau sykiu daugelis junta dvasinę tuštumą ir ieško gyvenimo prasmės. Vis daugiau jaunuolių atsisuka į religiją, ypač didžiuosiuose miestuose.“ Bažnyčia Kinijoje dar maža ir gyvena iš kuklių išteklių. Tačiau šių krikščionių tikėjimas nepaprastai gyvas! Mes gėrėjomės jų ištverme ir ištikimybe. Buvo akivaizdu, kad Dievas veikia. Mes sutikome tikinčiųjų, kurie su kukliais ištekliais imasi veikliai kurti savo šalies ateitį. Pavyzdžiui, po didžiulio 2008 m. Sičuanio provinciją sukretusio žemės drebėjimo kai kurie, įsijungę į pagalbos pajėgas, kartu vyko padėti nukentėjusiesiems ir iki šiol yra pasilikę nelaimės zonoje. Jų pagalbą vietos gyventojai nepaprastai brangina. Daugelis mums pasakojo apie kančias, kurias jų tėvai ar seneliai iškentė dėl tikėjimo. Visi, kuriuos susitikome, išreiškė dėkingumą už tai, kad kitų šalių tikintieji jaučiasi jiems artimi. Kai didelėje evangelikų bažnyčioje pasakėme, kad Tezė bendruomenėje jaunimas iš visų žemynų kiekvieną penktadienį meldžiasi už Kinijos krikščionis, visi spontaniškai ėmė ploti.

Neseniai Bažnyčią sužeidusių skilimų žaizda yra labai skausminga. Yra krikščionių, kurie, įsitikinę, kad pats laikas įveikti nesantaiką, jau dabar siekia susitaikymo. Svarbu, kad jis prasidėtų tikinčiųjų širdyse. Kreipimasis bendra malda į Dievą galėtų tapti vienu iš būdų parodyti, kad vienybė yra įmanoma.

Vis daugiau krikščionių Kinijoje tampa atidesni Evangelijos ir tūkstantmetės tautų išminties sąsajoms. Visoje Azijoje yra žmonių, kurie siekia gyventi Evangelija kartu palaikydami dialogą su skirtingomis kultūromis ir religijomis, ypač būdami dėmesingi vargšams. Ar negalėtų ir kitų žemynų krikščionys pasimokyti iš šio pavyzdžio?

Iš draugiškumo ir dėkingumo Kinijos krikščionims mūsiškė Tezė bendruomenė 2009 metais vykdė „Vilties“ akciją: užsakė išspausdinti vieną milijoną Šventojo Rašto egzempliorių ir išplatino visuose šalies regionuose.

Laiškas iš Taizé

Specialus numeris ^{LT}

2010 m. LAIŠKAS

Laiškas iš Kinijos

KIEKVIENAME ŽMOGUJE SLYPI LŪKESTIS

Anapus didžiulių kultūrinių skirtumų, kurie gali tapti siena tarp žemynų, visi žmonės sudaro vieningą šeimą¹. Lankydamiesi Kinijoje mes tuo dar labiau įsitikinome.

Kad ir kokia būtų mūsų kultūra, amžius ar istorija, mes visi turime gyvenimo pilnatvės lūkestį, troškimą.

Apie tą troškimą Šventajame Rašte dažnai kalbama kaip apie žymę, kurią Dievas įrėžė žmoguje, kad trauktų jį link savęs². Ar leisime, kad tas troškulyms mumyse stiprėtų, nesistengdami pernelyg greitai jo numalšinti³? Jis gali mumyse tapti meile, degančia Tam, kuris yra anapus visko, ką mes apie Jį suvokiame⁴.

Kuo labiau ieškome Dievo, tuo labiau galime su nuostaba suvokti, kad Jis pirmas mūsų ieško. Pranašo Ozėjo knygoje Dievas kalba apie savo tautą kaip vyriškis apie savo numylėtinę: „Ją viliosiu, išvesiu į

¹ Mes esame viena, toje pačioje planetoje gyvenanti žmonių šeima. Todėl mes visi kartu turime imtis bendros atsakomybės už Dievo sukurtąjį pasaulį ir aplinką.

² „Dieve, tu mano Dievas, tavęs aš ieškau; mano siela tavęs ilgisi, mano kūnas tavęs trokšta kaip sausa, pavargusi ir perdžiūvusi žemė“ (63 psalmės 2 eilutė). „Ilgiausios tavęs naktimis, net rytą mano dvasia dėl tavęs budi“ (Izaija 26,9).

³ Mums gali kilti pagunda tenkinti savo troškimus paviršutiniškai. Argi besaikis vartojimas nėra pastangos išvengti kai kurių klausimų, kurių nedrįstame sau užduoti tiesiai į akis?

⁴ IV amžiuje šventasis Grigalius Nazianzietis kūrė giesmę apie Dievo slėpinį: „Tu, kuris esi anapus visa ko, kaip Tave vadinti kitu vardu? Kokią giesmę Tau giedoti? Joks žodis tavęs neišreikš... Visuotinis troškimas, visų šauksmas, kyla į Tave.“ Tais pačiais laikais šventasis Augustinas rašė: „Kai tu lauki, Dievas didina troškimą. Kai tu trokšti, Dievas ugdo sielą. O ugdydamas jis daro ją pajėgią trokšti.“

dykumą ir prašnekinsiu jos širdį“, o paskui priduria „Susižadėsiu su tavimi amžinai... ištikima meile ir gailestingumu.“⁵

Jėzus – tai realiai išsipildęs Dievo troškimas tapti žmogumi⁶. Kristus panoro visam laikui likti mums artimas ir už tai sumokėjo didžiulę kainą: mirdamas ant kryžiaus jis pasirinko pačią menkiausią vietą, tapo be priežasties persekiojamu nekaltuoju. O prisikėlęs dabar jis mums duoda Šventąją Dvasią, neregimą Dievo artumą, kuris mus traukia į Dievo pilnatvę.

ATSIRINKTI SAVO NORUS

Žmogaus širdyje skleidžiasi norai ir siekiai: mes tiek daug visko norime, kartais net visiškai priešingų dalykų. Tačiau taip pat žinome, kad negalime nei visko padaryti, nei visko turėti. Tai suvokdami, užuot nusiminę ir nustoję siekti, turėtume tapti laisvesni ir pradėti gyventi su didesniu lengvumu⁷.

Taip, tikrai svarbu pasirinkti savo norus. Ne visi iš jų blogi, tačiau ir ne visi geri. Svarbu kantriai mokytis, kurių norų išsipildymo reikia siekti pirmiausia, o kuriuos galima atidėti į šalį.

Apsispręsdami, kurie mūsų siekiai yra patys svarbiausi, įsiklausydami į tai, kas mumyse giliausia, mes pradėdame klausyti Dievo. Dievas mums taip pat kalba per mūsų troškimus. Mums teks atpažinti jo balsą tarp įvairiausių vidinių balsų⁸.

PAŽADINTI SAVYJE DIEVO TROŠKIMĄ

Leiskime, kad mumyse pabustų pats giliausias iš visų lūkesčių: Dievo troškimas!

Mūsų visuomenėse, kur perdėtai vertinamas kuo greitesnis rezultatas, nėra lengva išlaikyti sugebėjimą nustebti ir pagarbinti Dievą. Tačiau kaip tik ilgai trunkančioje tyloje, kai iš pažiūros nieko nevyksta, mumyse veikia Šventoji Dvasia, mums nežinant kokių būdu.

⁵ Ozėjo 2,16.21.

⁶ Viena kartą Jėzus paprašė moters prie šulinio: „Duok man gerti“ (Evangelija pagal Joną 4,7). Skaitydami toliau sužinome, kad jis trokšta perduoti Dievo dovaną. Ant kryžiaus jis pakartos: „Troškstu“ (Evangelija pagal Joną 19,28). Ar įsiskaičius neatrodytų, kad tas troškimas yra giliausia Jėzaus noro atiduoti gyvybę ir tokiu būdu perduoti Dievo dovaną išraiška?

⁷ Argi nėra svarbiausia išmokti konstruktyviai gyventi suvokiant, kad mūsų gyvenimas niekad nebus tobulas ir kad jame visada gali rasti netikėtumų? Turtingiausios visuomenės stengiasi šią tikrovę nuslėpti. Tada pagrindiniu rūpesčiu tampa bandymas nuslėpti pažeidžiamumą pamirštant, kad vidiniai trūkumai, kančia ir mirtis nėra atsiejamos nuo mūsų egzistencijos.

⁸ Kadangi Viešpats mane moko, aš jį šlovinsiu; net naktį man širdis tai primena (16 psalmės 7 eilutė).

Mokėti laukti... Tiesiog būti, nesitikint rezultato. Atsiklaupyti, pripažinti, kad Dievas arti. Atverti rankas išreiškiant priėmimą. Vien nutilti reiškia pamažu vertis Dievui.

Nuo žilos senovės Azijos kultūroms būdingi Dievo garbinimo ir susikaupimo ženklai. Ar tie ženklai negalėtų nureligėjusių visuomenių krikščionis paskatinti atnaujinti maldos gyvenimą? Pamaldos ir susibūrimai gali išreikšti ne tik bendrystę ir šventę, bet ir vidinį pasaulį.

DALINTIS TUO, KĄ TURIME

Leisdami, kad mumyse augtų Dievo troškimas, anaipol nenutolstame nuo supančio pasaulio rūpesčių. Priešingai, tas troškimas mus stumia daryti neįmanomus dalykus, kad ir kiti galėtų pasinaudoti Dievo sukurtuoju pasauliu ir atrasti gyvenimo džiaugsmą⁹.

Atsirinkdami savo norus, susitaikydami su tuo, kad visko neturėsime, mes nustojame turtus kaupti vien sau¹⁰. Jau VI amžiuje šventasis Ambraziejus kalbėjo: „Tu vargšui atiduodi ne savo turta, tu jam gražini tai, kas jam priklauso.“

Mokydamiesi neturėti visko, apsisaugojame nuo vienatvės. Materialinę gerovę dažnai lydi užsisklendimas savyje, tikro bendravimo praradimas. Tereikia trupučio, kad taip neatsitiktų¹¹.

Mes tikrai pajėgūs imtis daugelio dalijimosi iniciatyvų: kurti savitarpio paramos tinklus, remti solidarią ekonomiką, priimti migrantus, keliauti tam, kad suvoktume kitas kultūras ir kitų žmonių padėti iš vidaus, skatinti miestų, kaimų, parapijų bičiulivimąsi siekiant padėti stokojantiesiems, išmoningai naudoti naujas technologijas, kad megztųsi pagalbos tinklai...

Neleiskime, kad pasidavus blogoms naujienoms mus prislėgtų pesimistinė ateities vizija. Karas nėra

⁹ Tikėjimas nėra vien religijos dalykas. Mes negalime likti abejingi niekam, kas susiję su gyvenimo kokybe. Moksliniai tyrimai, meninė išraiška, aktyvi veikla politikoje, profsąjungos ar kitos nevyriausybines organizacijos veikloje gali būti tarnavimas Dievui. Mokyti arba mokyti, žmogiškai vadovauti įmonei, atsiduoti šeimai, plėsti draugų ratą – visa tai gali rengti Dievo Karalystės atėjimą.

¹⁰ Pasaulio ekonominė ir finansinė sistema negali būti pakeista nepermainius žmogaus širdies: argi gali būti pakloti teisingesnės sistemos pamatai, kol kai kurie žmonės toliau geidžia krauti turtus kitų sąskaita?

¹¹ Mūsų bendruomenė rengdama jaunimo susitikimus didžiuosiuose įvairių žemynų miestuose kviečia tūkstančius šeimų priimti į savo būstą vieną ar kelis nepažįstamus jaunuolius, kurie gal net nemoka jų kalbos. Tai vienas iš „pasitikėjimo piligrimystės“ etapų. Ir mes matome, kad pakanka nedaug, kad būtų pažadintas žmogaus širdyje glūdintis gerumas.

neišvengiamas¹². Pagarba kitiems yra nepaprastai reikalinga kuriant taiką. Turtingųjų šalių sienos turėtų prasiversti plačiau. Didesnis teisingumas žemėje įmanomas¹³.

Svarstymų ir kvietimų remti teisingumą ir taiką nestinga. Trūksta tik motyvacijos, kuri būtų patvaresnė už gražius norus.

Evangelija mus kviečia būti paprastiems. Pasirinkdami paprastumą atveriamė savo širdį dalintis ir džiaugtis Dievo džiaugsmu.

GILINTI PASITIKĖJIMĄ DIEVU

Kai rodosi, kad daugelyje mūsų visuomenių tikėjimas tirpsta, atgimsta dvasinis lūkestis. Mes patys turime rasti tinkamus paprastus žodžius, kurie mus gaivinantį tikėjimą padarytų prieinamą kitiems.

Daugelis negali patikėti, kad juos Dievas myli asmeniškai. Kai kurie žmonės netenka pasitikėjimo Dievu dėl gausių išbandymų¹⁴. Kaip tada geriau pasakyti, kad žmogaus abejonę ir maištą prieš absurdą Dievas priima rimtai¹⁵? Tų, kurie išgyvena išbandymus, vargu dalinosi ir Jėzus, sušukęs ant kryžiaus:

¹² Nepaisant abejonų ir net nesėkmių XXI a. pradžioje tarptautinė bendruomenė vis labiau susivokia ir stengiasi kurti intensyvesnius santykius tarp tautų: skatinama viešoji nuomonė, bandoma drauge atsiliepti į dabarties iššūkius (klimato, aplinkos, sveikatos, ekonomikos). Didesnė tautų tarpusavio priklausomybė gali kelti tam tikrų baimių ar nesutarimų nerimaujant dėl grėsmės savo tapatybei. Tačiau ar ji taip pat negalėtų tapti taikos garantu?

¹³ Maždaug 9 milijonai vaikų kasmet miršta nesulaukę penkerių metų, o 29 proc. besivystančiose šalyse išgyvenančių vaikų kenčia nuo maisto trūkumo. Taip tikrai neturėtų būti! Tiesa, reikia pasakyti, kad 1989 m. Jungtinių Tautų generalinei asamblėjai vieningai priėmus Vaiko teisių konvenciją bendromis tarptautinėmis pastangomis elgesys su vaikais keitėsi, ir per 20 metų mirtingumas nuo maisto trūkumo sumažėjo beveik 30 proc.

¹⁴ Taip atsitinka ne visiems, kurie išgyvena didelius išbandymus. Prisimenu kažkada Tezė sutiktą jaunuolį, kuris sirgo nepagydoma liga, ir ji progresavo. Jis labai kentėjo ir pamažu prarado daugelį gyvenimo skleidimosi galimybių. Vis dėlto jo požiūris ir visa jo laikysena buvo nepaprastai atviri. Jis kartą man pasakė: „Dabar žinau, ką reiškia pasitikėjimas. Kažkada tai man buvo neaktualu, bet dabar man jo reikia.“ Jis vėliau dar man parašė: „Neturiu leisti, kad liga atimtų visą mano dėmesį.“ Aš pagalvojau: o kad tas jaunuolis žinotų, kaip smarkiai jis mane palaiko savo žodžiais, kaip jis palaiko daugelį kitų savo laikysena! Jis kukliai, tačiau labai realiai atspindi Kristaus Prisikėlimo slėpinį.

¹⁵ Tarp Šventąjį Raštą sudarančių knygų ir net tarp kitų religijų šventųjų knygų turbūt nėra nė vienos, kurioje taip išraiškingai būtų išsakytas nekaltai kenčiančio žmogaus pasipiktinimas, kaip Jobo knygoje. Jobas piktinasi kančios kupino gyvenimo absurdiškumu, skundžiasi pasauliu ir sako, kad geriau jam būtų buvę negimti. Tačiau net ir labiausiai piktindamasis jis nesiliauja kalbėjęs Dievui. Jis negauna atsakymo į visus savo klausimus, tačiau susitikime su Dievu jis atranda ramybę.

我的心 渴望 慕上 主

MANO SIELA TROKŠTA DIEVO
(63 PSALMĖ)

„Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“¹⁶

Daugelis vaikų užauga niekada neišgirde, kad Dievas juos myli. Kokie jaunuoliai galėtų vieną ar daugelį vaikų lydėti tikėjimo keliu?

Žengdami į brandos amžių, kai kurie jaunuoliai nutraukia ryšius su krikščionių bendruomene. Dažnai tai nėra sąmoningas sprendimas, tiesiog aplinkybių, nustumiančių tikėjimą į antraeilį dalykų sąrašą, pasekmė. Kaip draugai galėtų padėti vienas kitam atnaujinti ryšį su vietine tikinčiųjų bendruomene?

Kartais žinios, kurias įgyjame tikėdami, ir tos, kurias įgijome kitose srityse, ima smarkiai skirtis. Tikėjimu, kurio išraiškos išmokstama vaikystėje, sunku atliepti į suaugusio asmens klausimus. Kiekvienam gyvenimo etape galime patirti laimę gilindamiesi į tikėjimo slėpinį¹⁷.

ATNAUJINTI SAVO DRĄSĄ

Dievas mus kviečia perkeisti pasaulį ir nepaprastais užmojais, ir išlaikant didžiulį kuklumą.

Vyresnieji gali padrašinti jaunesniuosius. Jaunosios kartos nėra mažiau pajėgios už ankstesniąsias.

Pradėkime šią permainą nuo savęs: leiskime prisikėlusiam Kristui pakeisti mūsų širdį, leiskime Šventajai Dvasiai vesti mus į gelmę, kad drąsiai žengtume į ateitį.

Džiaukimės troškimu, kurį Dievas mumyse įdiegė! Jis suteikia paskatą visose mūsų gyvenimo srityse. „Kas trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia dovanai gyvybės vandens.“¹⁸

f. Alois

¹⁶ Evangelija pagal Morkų 15,34.

¹⁷ Tam yra priemonių: Šventojo Rašto skaitiniai kiekvienai dienai, kelios tylaus susikaupimo (rekolekcijų) dienos, mokymai parapijose, teologijos fakultetų ar Bažnyčios mokymo centrų kursai, kursai internetu...

¹⁸ Apreiškimas Jonui 22,17.

Ir Europoje, ir kitur pasaulyje šis klausimas užduodamas vis radikaliau.

Prieš dvidešimt metų, prieš pat didžiausias permainas Europoje, įveikę daug kliūčių mes galėjome surengti du jaunimo susitikimus Centrinėje Europoje:

– Rytų ir Vakarų susitikimą Peče (Vengrija). Jaunimo susitikimo metu tarp Vengrijos ir Austrijos buvo pradėta ardyti Europą skyrusi „geležinė uždanga“.

– Europos jaunimo susitikimą Vroclave (Lenkija). Jam rengiantis griuvo Berlyno siena, ir todėl 50 000 jaunuolių pirmą kartą galėjo laisvai atvykti į susitikimą iš viso žemyno.

Vroclave brolis Rože sakė jauniui: „Šiomet daugelis tautų regėjo griūvančias geležines uždangas ir taip pat byrančias baimės ir pažeminimo sienas. Todėl šiomis paskutinėmis savaitėmis daugelis ėmė melstis dieną ir net naktį, kad tos tautos būtų išlaisvintos.“

Po dvidešimties metų, 2009-aisiais, jaunimas susirinko tris kartus: gegužę Vilniuje (Lietuva), spalį Peče (Vengrija) ir gruodžio pabaigoje Europos susitikime Poznanėje (Lenkija).

Ta proga norėtume savęs klausiti: ar šiandien Europoje ir visuose žemynuose pakankamai mąstome apie tai, kaip turėtume įprasminti savo laisvę? Kiekvienas jaunuolis galėtų klausiti: ką aš darau su savo laisve?

Kinijoje mes sutikome krikščionių grupes, gerai suvokiančias, koks didžiulis lo-bis yra Šventasis Raštas¹. Kai kurie norėtų jį skaityti daugiau, tačiau tai ne visada paprasta. Todėl mes kartu su jais prisiminėme du kelius šiai knygai pažinti:

– Šventajame Rašte atrandama Dievo meilė. Dievo ir žmonijos santykiai prasideda gaivia pirmąja meile, po to kyla kliūtys, netgi neištikimybė. Tačiau Dievas nepavargsta mylėti, jis visada ieško savo tautos. Šventasis Raštas yra Dievo ištikimybės istorija.

– Dievas mums save duoda per Kristų, kuris yra Dievo Žodis. Kai skaitome Šventąjį Raštą, mes jį, Kristų, sutinkame, mes girdime jo balsą, mes su juo užmezgame asmeninį ryšį².

Kartais skaitydami įsidėmime tik vieną žodį. Svarbiausia jį įvykdyti gyvenime. Tada jį suprasime vis geriau.

Kinijoje taip pat meldėmės su krikščionimis, įpratusiais giedoti Tezė giesmes savo kalba. Kai kurie teiravosi, kaip geriau palaikyti bendrą maldą. Mes jiems pasiūlėme keletą konkrečių patarimų, kylančių iš ilgametės mūsų bendruomenės praktikos. Tačiau tai, aišku, dar turi derintis su vietos Bažnyčios ypatumais:

- paprastomis priemonėmis parengti maldos vietą taip, kad tapusi svetinga ji padėtų garbinti Dievą;
- dėti pastangas, kad malda rutuliotųsi darniai: giesmės, psalmė, skaitinys iš Šventojo Rašto, giesmė, tylos laikas (8-10 minučių), užtarimo prašymai, „Tėve mūsų“ malda, baigiamoji malda, giesmės;
- per bendrą maldą skaityti trumpą ir nesunkiai suprantamą Šventojo Rašto ištraukėlę, o sunkesnius tekstus atidėti katechezei (mokymui), kuri vyktų ne bendros maldos metu;
- ilgiau giedoti kurią nors vieną Šventojo Rašto arba Bažnyčios išminties eilutę, kad ją giliau įdiegtume į širdį. Giedama eilutė lengviau išmokstama mintinai ir paskui gali mus lydėti visą dieną ar net naktį.
- išryškinti paprastus simbolius: pavyzdžiui, penktadienio vakarą ant grindų pastatyti kryžiaus ikoną. Visi gali prieiti ir kakta paliesti kryžių ir tokiu gestu išreikšti tai, kad jie patiki Kristui savo naštas ir pasaulio kančias. Šeštadienio vakarą skaityti Evangelijos ištrauką apie Prisikėlimą, o vaikai tuo metu eitų ir uždegtų kiekvienam dalyviui išdalytas žvakeles. Tokiu būdu būtų perduodama Velykų – Kristaus prisikėlimo – šviesa.

¹ Visur pasaulyje daugelis pavyzdžių rodo, kaip Šventasis Raštas buvo mylimas, kaip jis pasiekdavo žmogaus gelmes ir kiek toli ši meilė galėjo nuvesti. Prieš šešiasdešimt metų Latvijoje kunigas, vardu Viktoras, buvo suimtas dėl to, kad turėjo Šventąjį Raštą. Valdžios tarnai nusviedė Bibliją ant žemės ir liepė kunigui ją trypti. Kunigas atsiklaupė ir knygą pabučiavo. Tada jis buvo pasmerktas dešimčiai metų lagerio Sibire.

² Vienas Filipinų vyskupas sakė apie Šventąjį Raštą: „Dievas kalba, Dievas taip pat klauso, ypač našlių, našlaičių, persekiojamųjų, vargšų, kurių balso kiti negirdi. Todėl, kad suprastume Dievo Žodį, turime išmokti klausytis taip, kaip klauso Dievas.“

Kai kurie pasitikėjimo piligrimystės žemėje žingsniai 2010 metais

Brolis Alois su kitais broliais vyks į...
 ... Portugaliją. Vasario 13–16 dienomis vyks susitikimas Porto mieste.
 ... į Bosniją ir Hercegoviną. Rugsėjo 3–5 dienomis vyks susitikimas Sarajeve.
 ... Norvegiją. Rugsėjo 17–19 dienomis susitikimai Osle ir Trondheime.

Tarptautiniai jaunimo susitikimai
 Penktasis Azijos susitikimas vyks 2010 m. vasario 3–7 dienomis Maniloje (Filipinai).

Susitikime Poznanėje bus paskelbta, kur...
 ... 2010 m. gruodžio 8–12 dienomis vyks antrasis tarptautinis susitikimas Lotynų Amerikoje,
 ... 2010 m. gruodžio 28 d. – 2011 m. sausio 1 d. vyks trisdešimt trečiasis Europos susitikimas.

Susitikimui Poznanėje gauti laiškai:
 Žr. <http://www.taize.fr>